

Pesti Központi Kerületi Bíróság útján

Cím 1055 Budapest, Markó u. 25.

Levelezési cím 1887 Budapest, Pf. 28

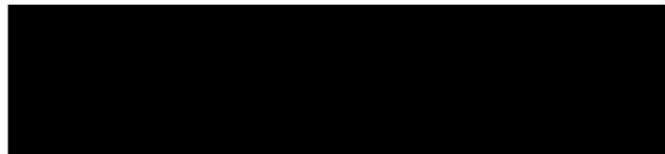
Központi telefonszám +36 1 354 6000

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: <i>N/1010-3/2017</i>	
Érkezett: <i>2017 JÚN 12.</i>	
Példány: <i>1</i>	Kezelőiroda: <i>uv</i>
Melléklet: <i>1</i> db	

Alkotmánybíróság

1535 Budapest, Pf. 773

Kiegészítése

IV/1010/2017. számon folyamatban lévő eljárásban

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED] dítványozó a t. Alkotmánybíróság IV/1010-1/2017. számú felhívására, a törvényes határidőn belül az alábbi

kiegészítést

teszem.

Kérem annak megállapítását, hogy a Fővárosi Törvényszék 27.Bpkf.13.153/2016/2. sz. végzése az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése tekintetében, mely védelmet biztosít a jóhírnév megsértése esetén, továbbá az Alaptörvény II. cikke tekintetében, mely védelmet biztosít az emberi méltóság megsértése esetén alaptörvény-ellenes, ezért kérem a végzés megsemmisítését.

Kérem annak megállapítását, hogy a Fővárosi Törvényszék azzal, hogy figyelmen kívül hagyta az Alaptörvény fenti rendelkezéseit és a Btk. 226. §-át, mely a rágalmozást büntetni rendeli, megsértették továbbá az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdését, mely szerint „Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek”.

Kérem annak megállapítását is, hogy a Fővárosi Törvényszék fenti döntése megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdésének második fordulatát is, mely szerint: „A védő nem vonható felelősségre a védelem ellátása során kifejtett véleménye miatt.”

Az ügy előzménye ugyanis az, hogy 2009-ben a [REDACTED] által hozzám irányított [REDACTED] piseletét elvállaltam, akit [REDACTED] óta zaklatott/fenyegetett/feljelentett/rágalmazott. Ettől kezdve én magam is [REDACTED] célpontjává váltam, akiről később a PKKB által a **II.19.B.23.061/2014. sz. ügyben kirendelt igazságügyi elmeorvos szakértő megállapította, hogy:**

VÉLEMÉNY

[REDACTED] személyes vizsgálat és a rendelkezésre álló iratok értékelése alapján [REDACTED] személyiségzavarban szenved, amelyben a paranoid, narcisztikus és disszociális személyiségzavar egyes jellemzői ötvöződnek.

A disszociális személyiségzavar korábbi megfelelője a pszichopátia/szociopátia, ill. antiszociális személyiségzavar, ld. lentebb: <http://pszichopatiahu.web-server.hu/az-antiszocialis-szemelyisegzavar/>, azaz [REDACTED] narcisztikus-paranoid-pszichopata.

A sz [REDACTED] tta azt is, hogy:

1. [REDACTED] jelenleg nem szenved az elmeműködés kóros állapotában, ennek megfelelően emlebeli állapota nem teszi képtelenné és nem korlátozza abban, hogy cselekménye következményeit felismerje és ezen felismerésnek megfelelően cselekedjék.

[REDACTED] a cselekmények elkövetése idején, 2012. november 5. [REDACTED] az elmeműködés olyan kóros állapotában, amely képtelenné tette volna vagy korlátozta volna abban, hogy cselekménye következményeit felismerje és ezen felismerésnek megfelelően cselekedjék.

[REDACTED] személyiségzavara, amely sem a jelen személyes vizsgálat, sem a cselekmény idején nem érte el a kóros elmeműködés szintjét, de elősegítette cselekménye elkövetését.

Ez azt jelenti, hogy pontosan tudja, hogy mit csinál, mindezt szándékosan teszi, pontosan tudja, hogy mi a következménye, pontosan tudja, hogy bűncselekményt követ el és pontosan tudja azt is, hogy ezzel kárt okoz, csak nem érdekli, sőt, a célja kifejezetten a károkozás és számára mindegy, hogy hogyan éri el a célját, bármit és bármilyen eszközt felhasznál a céljai elérése érdekében, soha nem áll meg, soha nem adja fel.

A képviselet elvállalását követően azonnal magam [REDACTED] pontjává váltam és azóta is folyamatosan zaklat/fenyeget/rágalmaz nagy nyilvánosság előtt, épp azért, mert a bíróságok semmit sem tesznek ennek megakadályozása érdekében.

A zaklatásom miatt 2012-ben tettem feljelentést, 2015. decemberében nyújtott be a XIII. kerületi Rendőrkapitányság vádiratot, 2016. június 23-án emelt vádat az V-XIII. kerületi Ügyészség, a Pesti Központi Kerületi Bíróság pedig a mai napig nem tartott az ügyben tárgyalást, épp azért, mert [REDACTED] lenkit rágalmaz/feljelent/beperel, aki nem neki ad igazat.

Ezen rágalmazás része volt az általam tett feljelentésben foglalt videó, melyből több dolog is megállapítható.

[REDACTED]
készítése etikai jogelvi vétseg, mindez alkalmas arra, hogy rólam, mint ügyvédről negatív kép alakuljon ki mind az ügyfelekben, mind a bíróságokban).

Azt is elárulja továbbá, hogy a bíró [REDACTED] egalázó módon viselkedett velem a tárgyaláson, mégpedig épp azért, mert kihogastam, hogy nem a Be. szerint jár el és nem hajlandó ismertetni az iratokat.

Kiemelem, hogy az általam kifogásolt „nyilatkozatok” a feljelentett részéről a youtube.com videómegosztó weboldalon közzétett videókban hangoztak el, egyrészt zaklatási céllal (internetes zaklatás), másrészt, hogy ügyvédként ellehetetlenítsen, hiszen az ügyfelek az internetről tájékozódhatnak és választanak ügyvédet. Nyilvánvalóan senki nem szeretne olyan ügyvédet magának, akiről azt olvassa az interneten, hogy átveri az ügyfeleit, sarlatán, nem ért ahhoz amit csinál, lenyúlja az ügyfeleit stb. és ennek következtében ügyfelek tömege ment el tőlem, azonban épp az ügyvédi titoktartási kötelezettségem kapcsán ezen ügyfelek neveit nem tárhatom fel, melyet a bíróság is tud, ráadásul a potenciális ügyfelek neveit nem is ismerem (hogy hány ember nem engem választott ügyvédnek csak azért, mert ezen videókat látta).

sem utasítják azt el. Ezzel szemben nem perbeli nyilatkozat, hanem nagy nyilvánosság előtt, szándékos lejárátásom és ellehetetlenítem céljából megtett lealacsonyító nyilatkozatok esetén személyes meghallgatás, illetve tárgyalás nélkül szüntetik meg a [REDACTED] en emberi méltóságomat, becsületesemet és jóhírnevemem súlyosan sértő rágalmazó videoi miatt tett feljelentések alapján indult eljárásokat, holott a jogi helyzet teljesen eltér a perbeli nyilatkozatokkal kapcsolatos esetektől.

Így tehát még az a helyzet is előállt, hogy pusztán azon oknál fogva szenvedek el hátrányos megkülönböztetést, mert ügyvéd vagyok, a feljelentett pedig azért kerül előnyösebb helyzetbe, mert ő maga nem tagja az ügyvédi karnak, sőt, mivel pszichopata, gátlástalanul rágalmaz és zaklat immár 8 éve büntetlenül.

Ennek kapcsán ki kívánom fejteni azt is, hogy véleményem szerint a jogbiztonság követelményével összefüggésben az alkotmányjogi álláspontom az, hogy ha a bíróságok a jogszabályokat nem azok rendeltetésének megfelelően, hanem egyik esetben kiterjesztően, míg másik esetben indokolatlanul leszűkítve azt, illetve az általános erkölcsi és közfelfogás fogalmát is – kellő indokolás nélkül – eltérően alkalmazzák (gyakorlatilag [REDACTED] bármit megtehet, interneten, nagy nyilvánosság előtt, aljas indokból [REDACTED] – ügyvédi ellehetetlenítem érdekében – jelentős érdeksérelmet okozva rágalmazhat, míg én a perbeli nyilatkozataim miatt is büntetőeljárás vagyok kénytelen elszenvedni), szintén sérül a jogbiztonság elve, hiszen a jogalkalmazó, jogorvoslatot kereső személyek így nincsenek abban a helyzetben, hogy az előre láthatóság jegyében mérlegelhessenek, mely esetben fordulhatnak alappal a bíróságokhoz és mely esetekben tekintsek akár saját szubjektív vélekedésüket olyannak, amely bíróság előtt alappal nem érvényesíthető.

Véleményem szerint nincs annak alapjogi indoka, hogy magasabb szintű alapjogi védelmet kapjon az, ha a jogalkotás nem hagy megfelelő felkészülési időt, ha a felkészülést és az érdemi jogérvényesítést az ellehetetleníti el, hogy a jogszabályokat a bíróságok önkényesen értelmezve alkalmazzák (amely egyébként sérti az Alaptörvény 28. cikkét).

Itt jegyzem meg azt is, hogy a bíróság figyelmen kívül hagyja az 1/2015. (I. 15.) AB határozatban foglaltakat is annak ellenére, hogy erre is rendre hivatkozom, melyben az Alkotmánybíróság kifejtette, hogy:

„[95] 4. Kiemelten fontosnak tartom az ügyvédi hivatásnak a jogállamban elfoglalt, a tisztességes eljáráshoz való jogból levezetett alkotmányjogilag releváns helyzetét, amelyet az Alkotmánybíróság korábban az ügyvédi hivatás alapjogvédelmi funkciójában foglalt össze. Az ügyvédi hivatás alapjogvédelmi funkciójának biztosítása - az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdése alapján - az állam objektív intézményvédelmi kötelezettségéből fakad annak érdekében, hogy a jogállami igazságszolgáltatás rendes működésének alkotmányos alapértéke gyakorlati érvényesülést nyerhessen.

[96] A véleménynyilvánítás szabadságának korlátozása körében a szükségességi és arányossági mérlegelés tekintetében egyik alapvető kiindulópontnak kell lennie, hogy az ügyvédi hivatás „minden egyéb hivatástól eltér abban a tekintetben, hogy az Alkotmány XII. Fejezetében felsorolt valamennyi alkotmányos joggal - azok érvényesítésének garanciális jellegű eszközeként - szoros kapcsolatban áll, a védelemhez való joggal pedig közvetlenül az Alkotmány 57. § (3) bekezdésében foglalt rendelkezés fűzi össze. Az Ütv. rendelkezéseinek alkotmányossági vizsgálatakor figyelembe kell venni az ügyvédnek az Alkotmány kifejezett védelme alatt álló - a büntetőeljárásban érvényesülő, annak nélkülözhetetlen elemét képező - közjogi természetű helyzetét, illetőleg a további alkotmányos alapjogokkal különösen széles körben fennálló, szintén közvetlen kapcsolatot, továbbá az ügyvédség hagyományosan kialakult függetlenségét. Ezek a vonások alkotmányjogi szempontból együttesen adják az ügyvédi tevékenység sajátos jegyeit” (428/B/1998. AB határozat, ABH 2004, 1236, 1242.). Az ügyvédség alkotmányos

helyzete és az ügyvédi hivatás alapjogokkal fennálló kapcsolata szempontjából fontosnak tartom az Alkotmánybíróság alábbi megállapításait is: „szakszerű jogi képviselet nélkül nem lehet a siker reményével eljárásba bocsátkozni, illetőleg abban részt venni, ezért az ügyvédi képviselet lehetőségétől való megfosztás a bírósághoz fordulásnak az Alkotmány 57. § (1) bekezdése által biztosított jognak akadályát is képezheti” [8/2004. (III. 25.) AB határozat, ABH 2004, 144, 157.]. „Az ügyvédi hivatás megkülönböztető jegye, hogy szellemi szabadfoglalkozásként olyan magántevékenység, amely a közhatalmi szervek működési körében garanciális okokból hangsúlyozottan magántevékenységként különül el a közhatalomtól” [22/1994. (IV. 16.) AB határozat, ABH 1994, 127, 131.]. „Az Alkotmánybíróság szerint az ügyvédet, a közjegyzőt, az egyházi személyt foglalkozásuk szabályainál fogva titoktartási kötelezettség terheli. Ez a titoktartási kötelezettség működésük megszűnése után is fennmarad. A titoktartási kötelezettség a megbízó, a fél, az egyházi személlyel kapcsolatban álló polgár adataira, az említett hivatás gyakorlása során megismert tényekre vonatkozik. Megállapítható az is, hogy a titoktartási kötelezettség mellett e személyek másokkal össze nem hasonlítható közbizalmi tisztséget is betöltenek” [31/2003. (VI. 4.) AB határozat, ABH 2003, 352, 368.].

[97] Összefoglalva tehát álláspontom szerint megállapítható, hogy az ügyvédség a jogállami igazságszolgáltatás rendes működése alapértékének és az alapjogok tényleges érvényesüléséhez nélkülözhetetlen intézmény, amely nélkül sem az igazságszolgáltatás rendes működése, sem az alapjogok védelme nem biztosítható. Az ügyvédi hivatás és az ügyvédség intézményének alkotmányjogi értelemben vett alapvető garanciális jellegű sajátossága a függetlenség, amelynek legfőbb biztosítéka az, hogy mind az ügyvédség mint intézmény, mind az egyes ügyvéd egzisztenciális fenntartása a piacon kerül megmérettetésre és finanszírozásra. Az ügyvédi hivatás megfelelő ellátásának feltétele az, hogy az állam biztosítsa az ügyvédség intézményének a működéséhez és ezen keresztül az ügyvédi tevékenységhez szükséges közbizalom fennmaradását.

[98] Az alapul fekvő ügyben eljáró ügyvéd jó hírnevét - sőt emberi méltóságát - az általa képviselt ügyféllel ellenérdekű fél a bírósági eljárással összefüggésben sértette meg. Ez a jogsérelem a jogállami igazságszolgáltatás rendes működésének alapértékét veszélyezteti annyiban, hogy ha az ügyvédnek tartani kell attól, hogy ügyvédi jó hírnevét, emberi méltóságát a törvény nem védi meg az ellenérdekű fél jogsértése esetén, akkor Alaptörvény által védett alapjogvédelmi funkcióját nem tudja megfelelően gyakorolni. A jelen ügyben további érv a véleménynyilvánítás szabadsága korlátozásának szükségessége mellett az is, hogy az ügyvéd jó hírneve nemcsak saját személyiségi jogát, hanem az ügyvédi piacon való érvényesülését (egzisztenciáját) is meghatározza, és ez a piaci érvényesülés (egzisztencia) az ügyvédi függetlenség alkotmányos garanciája. Ugyancsak korlátozható a véleménynyilvánítás szabadsága az ügyvédséggel szemben az állam intézményvédelmi kötelezettsége alapján biztosítandó közbizalom fenntartása érdekében is. Az ügyvéd ugyanis joggal várja el a törvénytől azt, hogy ha jogszerűen végzi ügyvédi tevékenységét, akkor az állam minden rendelkezésére álló eszközzel védje meg őt a vele szemben megnyilvánuló közbizalmat sértő vagy kizáró minden jogellenes magatartástól. Az előzőekben levezetettek szerint a vizsgált ügyben a jogállami igazságszolgáltatás rendes működését sértő magatartás büntetőjogi szankcionálása nemhogy szükségtelen volna, ahogyan ezt a bíróság megállapítja, hanem éppen egy szükséges és egyben arányos jogi eszköz arra, hogy a megsértett közbizalomért és az ügyvéd megsértett jó hírneve miatti piaci (egzisztenciális) hátrányért megfelelő törvényes joghátrányt alkalmazzon. Álláspontom szerint a bíróságnak a jelen ügyben ítélező tevékenysége során fel kellett volna ismernie az ügyvédi hivatás alapjogokkal fennálló szoros kapcsolatát, a hivatás Alkotmánybíróság által korábban már megállapított alkotmányos alapértékeit valamint az eljáró ügyvéd emberi méltósághoz való alapjogát és erre is figyelemmel kellett volna elvégeznie az alapjogi mérlegelést.”

